

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Εφόσον πρόκειται — όπως στην περίπτωση του Δήμου Μονάχου, οργανισμού τοπικής αυτοδιοίκησης — για οργανισμό δημοσίου δικαίου, η οδηγία δεν επιβάλλει να διαφοροποιούνται οι ζητούμενες υπηρεσίες με βάση εάν παρέχονται προς το γενικό συμφέρον και έχουν εμπορικό χαρακτήρα, ή όχι. Ως εκ τούτου, δεν έχει σημασία ότι, στην προκειμένη υπόθεση, ο Δήμος Μονάχου αποτεφρώνει απορρίμματα στις εγκαταστάσεις του, στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών για λογαριασμό τρίτου, διενεργεί δε τη μεταφορά όχι με δικά του μέσα, αλλά με τη βοήθεια ιδιωτικής επιχειρήσεως. Εάν η σύμβαση ανατεθεί σε δημόσιο οργανισμό, αυτός υποχρεούται, σε περίπτωση που, προς εκτέλεσή της, προσφύγει στις υπηρεσίες υπεργολάβων, να εφαρμόσει τις διαδικασίες της οδηγίας 92/50.

Η υποχρέωση άρσεως των παραβάσεων της κοινοτικής νομοθεσίας περί συνάψεως δημοσίων συμβάσεων ακόμη και δια της λήξεως των συμβάσεων που έχουν ήδη συναφθεί, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ούτε με βάση τη διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 6, της οδηγίας 89/665⁽²⁾ η οποία αφορά τον έλεγχο ενδεχόμενων παραβάσεων στον τομέα του κοινοτικού δικαίου των δημοσίων συμβάσεων. Παράβαση της Συνθήκης εκ μέρους κράτους μέλους μπορεί να θεωρηθεί ως λήξασα μόνον όταν τούτο, αφενός, αναγνωρίσει το παράνομο της πράξεως ή παραλείψει του και, αφετέρου, παύσει πλήρως την προσβολή.

(1) ΕΕ L 209, σ. 1.

(2) ΕΕ L 395, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Consiglio di Stato με διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2003, στην υπόθεση AEM S.p.A. (C-128/03) και AEM Torino S.p.A. (C-129/03) κατά Autorità per l'energia elettrica e per il gas, Ministero delle attività produttive, Ministero dell'economia e delle finanze, και κατά E.N.E.L. Produzione S.p.A.

(Υποθέσεις C-128/03 και C-129/03)

(2003/C 146/35)

Με διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Μαρτίου 2003, το Consiglio di Stato στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ AEM S.p.A. (C-128/03) και AEM Torino S.p.A. (C-129/03) και Autorità per l'energia elettrica e per il gas, Ministero delle attività produttive, Ministero dell'economia e delle finanze, και E.N.E.L. Produzione S.p.A., που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- α) Μπορεί να θεωρηθεί κρατική ενίσχυση, υπό την έννοια των άρθρων 87 επ. της Συνθήκης, το διοικητικό μέτρο που επιβάλλει, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στο σκεπτικό της παρούσας σχετικά με τον τρόπο επιβολής και τους σκοπούς του, σε ορισμένες επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν το δίκτυο μεταφοράς της ηλεκτρικής ενέργειας την καταβολή προσαυξημένου τέλους για την πρόσβαση και τη χρήση του δικτύου, με σκοπό τη χρηματοδότηση των γενικών οικονομικών επιβαρύνσεων στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας;
- β) Έχουν οι γενικές αρχές που καθιερώνει η οδηγία 96/02⁽¹⁾, σχετικά με την ελευθέρωση της εσωτερικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, και ειδικότερα οι διατάξεις των άρθρων 7 και 8 που διέπουν τη διαχείριση του δικτύου μεταφοράς της ενέργειας, την έννοια ότι δεν επιτρέπουν στο κράτος μέλος να θεσπίζει μέτρα μεταβατικής ισχύος με τα οποία επιβάλλεται σε ορισμένες επιχειρήσεις η καταβολή προσαυξημένου τέλους για την πρόσβαση στο δίκτυο μεταφοράς ενέργειας και για τη χρήση του δικτύου, με σκοπό την αντιστάθμιση της υπεραξίας της υδροηλεκτρικής και γεωθερμοηλεκτρικής ενέργειας που προκύπτει, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στο σκεπτικό, από την αλλαγή του κανονιστικού πλαισίου και προορίζεται για τη χρηματοδότηση των γενικών οικονομικών επιβαρύνσεων στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας;

(1) Οδηγία 96/92/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1996 σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ L 27 της 30/01/1997, σ. 20).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 24 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-130/03)

(2003/C 146/36)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Niels Bertil Rasmussen και Luigi Cimaglia, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Μαρτίου 2003 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να ορίσει πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια δικαστήρια κοινοτικών σημάτων, και πάντως μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή, εντός της οριζόμενης προθεσμίας, κατάλογο των δικαστηρίων αυτών με μνεία της ονομασίας και της κατά τόπον αρμοδιότητάς τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 91 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα·